

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON 16 OLDAL TERJEDELEMMEL.

Előfizetési ára:

a magyar birodalomban és Ausztriában:
 Egész évre 4 kor.
 Fél évre 2 kor.
 Negyed évr 1 kor.

Egyes szám ára 8 fillér.

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:

Budapest, VIII., Maria-utca 42.

— Egy petütsor hirdetés ára 20 fillér. —

A német birodalom államaiba egész évre 6 korona.

Európa egyéb államaiba és Amerikába egész évre 8 korona.

Jézus megjelenik Márta és Magdolnának.

Itt vagyunk mi is.

Választási mozgalmak hűvös-meleg szellője fujdogál az egész országban. Alig van valamire való község, ahol a választásokról már ne beszél-nének. Pedig — mint multkoriban ugyancsak ezen a helyen megirtuk — jóformán még a nagyhatalmu miniszterelnök maga se tudja, hogy mikor lesznek a választások.

Csakhogyan éppen ezért, — hogy meg ne lepődjenek a honfiak és polgárok — a képviselő-ségre ahitozó nagy és kis urak már minden vonalon megindították a hajszát: a korteskedést. Structollas, kutyabőrös kulacsos, nagy bajszu emberek már most prédikálnak az ájtatos hall-gatóknak.

Egyszóval: megkezdődött — bárcsak még suttymban — a választási előharc. A sokféle párti képviselők, jobban mondva, a képviselőkké lenni akarók már most agyonbeszélnek a tüde-jüket.

Beszél a liberális, beszél a Kossuth-párti, az Ugron-párti, beszél az Eötvös-párti (no, ő csak maga képviseli a pártot) beszél a pártonki-vüli. beszél a 14 pontos néppárti.

Hát a 29 pontu néppárt nem beszél? Hol vannak azok az emberek, akik ezt a 29 pon-tot vallották és vallják? Avagy talán nem vol-tak és nincsenek?

Igenis: voltak és *vannak is*. Eddig csak háttérbe huzódtunk, úgy, mint a ceglédi csiz-madia. Vártuk, hogy mikor kerül ránk a sor. Vártuk, hogy a *mi népünk* mikor szólal föl *önmaga*.

És föl és megszólalt. A mi népünk, a „Magyar Néplap“ zászlója köré sereglett hi-veink önmaguk sürgették hogy miért nem bont-juk ki mi is a mi lobogónkat, hogy miért nem visszük mi is ezt a még szenytelen, de vihar-edzett zászlót a harcba? Miért nem hangoz-tatjuk azokat az ígéket, amelynek minden szava, minden betűje az igazságot, a jogot, a sze-retetet hirdeti. Miért nem állunk mi is a küz-dők közé?

Nos — amint említettük — mi csak vár-tunk. Vártunk a dolog teljes megérésére. Most megérett. Mert már tudjuk: kikkel kell megkü-zdenünk. Most már kigöngyölhetjük mi is a mi zászlónkat. Most már sikra szállhatunk mi is a mi elveinkért: a mi népünkért, a mi hiveinkért.

Mert a mi huszonkilenc pontunkhoz állítson valamelyik párt hasonlót? Próbálja meg meg-cáfolni, érvekké megdönteni a 29 pont vala-melyikét. Ugyebár, azt nem tudja. Mert azokat — sem összeségükben, sem egyenként — meg-cáfolni, megdönteni nem lehet. Aki azokat meg-akarja dönteni: az önmagát teszi először bolonddá

— másodszer azokat, akik reá hallgatnak. Miért? Igen egyszerű okból; azért, mert hazudik, mint a sánta és a vak lovát dicsérő cigány.

Mert nézzük ennek a 29 pontnak csak néhányát. Ott van többek között a második pont: *az általános választói jog, titkos szavazással*.

Nos! Valjon találkozik-e ember széles e honban, aki ezt meg tudná cáfolni.

Avagy megtudja-e cáfolni a többieket?

Ki ne akarná:

Magyarország gazdasági függetlenségét? — a tényleges katonai szolgálat leszállítása s nagyobb munkaidőben a hosszabb ideig való szabadságolást? —

a fokozatos adórendszer és a fokozatos örököségi illeték behozatalát? —

a fogyasztási adók eltörlését; —

az ingyenes nép és szakoktatást; —

egyesülési és gyülekezési — és teljes sajtó-szabadságot; —

az egészségügy államosítását ingyenes orvosi kezeléssel; —

a szegényügy államosítását; —

a miniszterek és főispánok rettenetes nyug-dijának eltörlését; —

a földadó leszállítását; —

az önálló vámterületet; —

a szegényügy országos rendezését;

a felekezeti eltörlését; —

a vasárnapi szünet törvényes megtartását —

a börzeadó behozatalát —

a vámentesen hehozott gabonával üzött visszaélések megbüntetését — és meg tizenkét ilyen pontnak a megvalósítását, törvénybe való beiktatását? Ki ne akarná — kérdezzük újra. Csak az, akinek a szíve üres, de a zsebe tele van. Az, aki nem tudja, mi a szegénység, aki nem tudja, (vagy ha tudja is, de tudni nem akarja, hogy a nép nyomorog, mezitelen, földön-futó, s hova-tovább koldusbotot fog.

A mi 29 pontunkban benn van az ország fölvirágzása, a nép boldogulása. Ezek a pontok azok, melyeknek megvalósítása, törvénybeikta-tása esetén megszűnik a jajszó. megszűnik a nyomor.

És akik azt akarják, hogy a nép jajgasson, a nép nyomorogjon, sohse voltak becsületes, igaz hazafiak.

És — né, em — ha haragszol ha nem haragszol, megmondom a szemedbe: hogy te se vagy igaz hazafi, te se vagy hű fia a hazá-nak, te se vagy szerető apja a gyermekeidnek, ha a 29 pontot nem valló emberre adod a voksodat.

Nincs pénzed az örökösen emelkedő adóra, ugye? Mégis arra szavazasz, aki az adót srófolja.

Fáj a szived, mikor fiadat beviszik három esztendőre katonának, ugye? Mégis azt pártolod, aki a három esztendei katonai szolgálatot akarja. Bánt ugye, mint iparost, ha a szomszéd-ban valaki minden képesítés nélkül szabóüzletet nyit? Mégis annak vagy a hive, aki nem akarja törvénybe iktatását annak, hogy iparüzéssel csak képesített egyének foglalkozhassanak. Sokat fizetsz gyermekeid iskoláztatásáért, ugye? Mégse pártolod azt, aki az ingyenes nép- és szakoktatást sürgetné. Az is fáj a te lelkednek, ugye, ha a mi Urunk napját, a vasárnapot nem tartják meg a te felebarátaid és a te ellenségeid — s mégis annak a kezét szorongatod, aki tudni se akar a vasárnap munkaszünet *törvényes* megtartásáról?

No, lásd édes atyámfia: a te lefösthetlen sanyaruságodnak, a más hazába való vándorlásnak, a görcsös koldusbotodnak *ezek szerint* csak önmagad vagy a legeslegfőbb oka. Mert hiszen dehog, is kellene neked koplalnod, dehog is kellene neked Amerikába menned, ha *becsületesen* gondolkoznál.

Mit értünk ez alatt a becsületes gondolkozás alatt? Hát csak azt, hogy igaz, őszinte keresztény magyar ember — sohase fogja elősegíteni olyan embernek a megválasztását, aki a nép nyomoruságát segíti elő.

Nos, nincs igazam? Tartsa föl az ujját az, aki azt hiszi, hogy nem mondtunk igazat. Van-e valaki, aki kövel mer ránk dobni a mi igaz kimondásunkért. Bizony nincs senki.

Azért félre a sokféle mókával! Sutba a sok eztmondják-aztmondjakkal! A huszonkilenc pont nem türi meg a mende-mondát, a sokféle okoskodást. Ez a 29 pont legyen erős vára a magyar népnek. Ez a 29 pont töri össze a gazságot. Ez a 29 pont emeli diadalra az Igazság zászlóját.

Többet nem mondhatunk. Mert hiszen ti — édes atyámfia — eléggé ismertek már bennünket. Tudjátok, hogy mi csak az *igazat* hirdettük mindig, a *jót* ajánlottuk folytonosan. Ezután is ezt fogjuk cselekedni. Valamiképpen most, a választások előtt is ezt cselekeszszük, amikor a ti szívetekbe akarjuk vésní kitorölhetetlen betűkkel a mi programunk 29 pontját, amikor kérve kérünk titeket: hogy saját véreitek boldogulásáért, a ti javatokért csakis ezt a programot valló emberre adjátok a ti szavazatokat.

Mondtuk már, hogy mit csináljatok. Ha nincs ilyen programmu ember; léptessetek föl magatok közül egyet. De ne féljete! Lesz! A 29 pont érvényre, diadalra fog jutni, azért hogy a keresztény, magyar, független gondolkozásu, igaz őszinte magyar emberek sorsán segítsen.

Itt vagyunk mi is. Ne féljete! Ahol a 29 pontu zászlót akarjátok kitűzni: hozzánk forduljatok, bizalommal, őszinteséggel és szeretettel, istápolunk mi titeket. A 29 pontnak vannak hivei, akik készek vérüket is hullatni elvük diadalra jutásáért, akik politikai hitvallásukat csakis ebben a 29 pontban találják, akik — következőképp — a nép javát igazát, boldogulását keresik. Óhajják és akarják.

A bekövetkezendő választások előtt — vagyis a mostani időszakban — jusson eszetekbe — édes atyámfia: *hogy itt vagyunk mi is.*

A harctól nem félünk. Hiszen velünk az Isten s velünk a szegény, ügyefogyott, de becsületos, keresztény magyar nép. Az ő szava lesz a döntő. Már pedig a nép szava Isten szava s ha Isten velünk ki ellenünk?

(n.)

POLITIKAI HIREK.

Budapest, 1901. Április 25.

Országgyűlés. Tizenhét napos hosszú, húsvéti szünet után, múlt héten, 18-án ült össze ismét a tisztelt Ház. Hanem olyan immel-ámmal, mintha csak nem is törvényt hozni jöttek volna össze. A vitát folytatták ott, ahol húsvét előtt elhagyták: az *Adriánál*. A törvényjavaslatot — mint jeleztük — általánosságban már elfogadta a mameluk-többség. Most már részleteiben tárgyalják. Az ellenzék kifejté minden erejét, minden erélyét.

Első nap *Pichler* Győző és *Major* Ferenc ellenzékiek beszéltek, nyilvánosan ujjal mutatva azokra a visszaélésekre, azokra a törvénytelenésekre, amelyek az *Adriánál* folytak és manapság is napirenden vannak. Ilyenformán nincs más hátra, mint az *Adria* szerződését meg kell változtatni, mert mostani alakjában nem felel meg a magyar érdekeknek.

A kormány részéről *Hegedűs* Sándor kereskedelmi miniszter hosszú lére eresztett beszédében összehordott hetet-havat, füt-fát, csak a dolog valóságos érdemi részéhez nem akart hozzáfogni. Persze, nagy darázs-fészek ez, amibe beenyulni nem tanácsos. A miniszter se nyúl bele. Csak beszél. Azt mondja a miniszter, hogy az *Adria* szerződés minden pontjában az „*Adria*” részvénytársaság akarata érvényesült.

Puff neki! Hát hiszen éppen az a baj, hogy *annak* az akarata érvényesül s nem a miénk. Elég baj, hogy hiábavaló költségeket sóznak a szegény nép nyakába, akkor, mikor választani akar a vándorbot és a — koldustarisznia között.

Major, *Rakovszky*, *Kubik* Béla a további tárgyalásokon azt vitatták, hogy semmi szükség se volt a szerződésnek időelőtti meghosszabbítására, mert ezzel 20 évre megkötöttük szabad elhatározási jogunkat is s utját vágtuk az egészséges kereskedelmi versenynek. A kormány eljárása az *Adria* ügyében — ugymond *Kubik* — alattomos. Mert ezzel a javaslattal méltánytalanságot követnek el a nemzeten, ilyenformán még

kormánypárti képviselő se szavazná meg azt, ha a kezét a szívére tenné.

A vitát az ellenzékéről *Rakovszky* István néppárti képviselő vezeti, a legnagyobb tudással és készültséggel.

Lapunk bezárásáig — csütörtökig — a t. Ház hétfőn és szerdán ülésezett. Kedden az új koronaőr beiktatása — csütörtökön pedig a budai várakban végbe ment udvari szertartás miatt nem volt ülés.

Hétfőn és szerdán folytatták tárgyalását az Adria törvényjavaslatnak, amikor újra *Pichler Győző*, *Kubik Béla*, *Major Ferenc* és *Rakovszky István* beszéltek a kormánypárti *Heltai Ferenc* és *Hegedűs* miniszterrel szemben.

A vita erős volt, de meddő maradt, amennyiben az ellenzék által kívánt módosítást leszavazták.

Oh, hiszen ezen nem is csudálkozunk. Régi dolog ugyanis, hogy a husosfazék hívei megszavaznák a saját halálos ítéletüket is, sőt *igennel* szavaznának arra a körülményre is, hogy a tizenharmadik öregapjuk hátulgombolós nadrágja most is — „jó”.

Szerdán *Szell* miniszterelnök betejesztette a kvótabizottság jelentését és a kvóta megállapításáról szóló törvényjavaslatot. (Köszönjük szépen! Régen vártuk! Maradt volna ott, ahol megfogamzott — Bécsben.)

Megtakarított milliók. A Bécsben most lefolyt közös miniszteri tanácskozások alkalmával *Krieghammer* hadügyminisztert leszavazták. *Uj ágyukat* kért a lelkem. *Uj ágyukat* (vagy tíz milliót) akkor, mikor a nép inségmunkából él, s kiki örül, ha a betevő falatot megszerezheti, nem pedig a nagy bendőjű kétfejű sas gyomrába dobja. A miniszterelnök most — meg kell vallanunk — helyesen cselekedett, hogy megtakarította nekünk ezt a pénzt, amelyet mindnyájunk bőréből vasaltak volna ki.

A „házi tűzhely védelme”. A kisiparosok a kisgazdákkal szövetségbe még a választás előtt országos mozgalmat indítanak a *házi tűzhely védelmének* törvénybe iktatása mellett és minden lehetőséget elkövetnek, hogy a törvényhatóságok ebben az irányban irjanak föl a képviselőházhoz. A kisemberek létalapjának a megmentésére irányul ez a mozgalom, amely a szabadelvű párt sok tagja előtt rokonszenves, sőt a kormány is számos jelét adta annak, hogy az eszmét megvalósítani törekszik. Ezt bizonyítja az utazó ügynökök megrendszabályozására vonatkozó törvény, ugyisintén a szükséges házbutoroknak az elárverezéstől való mentesítése, a szociális muzeum terve stb. A kisiparosok országos szövetsége nagy eredményeket vár a meginduló mozgalomtól, amely a kisemberek, az apró egzisztenciák százezreit mentheti meg a vagyoni és erkölcsi romlástól.

A közpénzek elhelyezése. A közpénzek elhelyezése dolgában fontos rendeletet küldött most *Szell Kálmán* belügyminiszter a törvényhatóságoknak. Az eddigi gyakorlat tudvaleg az volt, hogy a törvényhatósági bizottság névszerint való szavazás útján határozta el, hová helyezték el a közpénzeket? E határozatot a belügyminiszterhez terjesztették föl jóváhagyás végett. Most a belügyminiszter meghagyja, hogy jövőre ne is terjeszszék föl hozzá, mert e felügyeleti jogáról lemond. Ezentúl tehát a közpénzek elhelyezéseért a vagyoni és erkölcsi felelősség egyedül az illető törvényhatósági bizottsági tagokat fogja terhelni, ami eddig is így volt ugyan, de a belügyminiszter e legújabb rendelete által még inkább kifejezésre jut.

Magyarország választói. Nyilvánosságra került

Magyarország képviselőválasztóinak kimutatása, amely a következő érdekes adatokat tünteti fel:

Nemzetiség szerint az ország 960.000 választója közül hozzávetőleg számítva 587.000 magyar, 115.000 német és szász, 105.000 román, 87.000 tót, 47.000 szerb, sokác, bunyevác, horvát, 16.000 rutén, 1600 vend, 1400 olasz. Foglalkozás szerint 414.000 választó a földje, telke vagy háza után, 146.000 kisiparos és ipari alkalmazott az ipara után, 165.000 megyei vagy városi tisztviselő vagy alkalmazott, 72.000 kereskedő, gyáros, tőkepénzes, 37.000 független állású (ügyvéd, orvos stb.) polgár bir szavazati joggal.

Mélyen tisztelt szerkesztő ur!

A Magyar Néplap egyik legutóbbi számában egy hirt közöl „*Dénesfai Deutsch*” cím alatt, amelyben megbotránkozva olvastuk, hogy a zsidó miként csapja be folytonosan ezt a szegény magyar népet.

Csak hogy abból a hírből én azt vettem ki, hogy nem annyira a zsidó az okos, mint inkább mi vagyunk egy kicsit ostobák (bocsánat ezért a kemény kifejezésért) ha nem vagyunk előrelátók, nem okulunk a magunk kárán, sőt még azt is megtesszük, hogyha jobbik zsebünk tartalmától már megfosztott a zsidó bennünket: odanyújtjuk neki a balt, mondván:

— Nesze zsidó! Itt van még néhány forint! Vegyed el ezt is. Foszszál meg ettől is. Mert hiszen neked jobban kell, mint nekem.

Igenis: kedves felebarátom: így teszünk mi. No, nem is másképpen. Az a dénesfai eset igen jó dolog. Lehet abból igen sok és épületes, üdvösséges tanuságot levonni.

Mert mit csinált az a községi előjáróság? Nem mást, minthogy meghagyta magát vétetni, meghagyta magát ves-tetgettetni, azaz nem az ő, de a község tulajdonát képző vagyonnal rosszul sáfárkodott. Igenis mondjuk ki egész nyíltan és őszintén, hogy a dénesfai községi előjáróság hitvány lőréeért a község vagyonát nem kezelte hűségesen, becsülettel és seerettetel, odaadással, hanem engedett az ecetes lőre hatásának s a községi korcsmát újból is az elébbi bérlőnek adta ki.

Pedig találkozott volna más is. Igaz, jóra való, becsületes keresztény ember, aki ugyanazért az árért vagy talán nagyobbért, kibérelte volna azt a korcsmát. Csak hogy persze, ez nem — zsidó, aki hitelezni, talpat nyalni tud. Egyebet nem.

Igy aztán nem csuda, kedves felebarátaim, ha „pusztulunk, veszünk s mint oldott kéve széthull nemzetünk”. Nem csuda, ha napról-napra szegényedünk, mert hiszen, ami kevésünk van, azt is eldézsmálják lelketlen emberek tőlünk. Nem csuda, ha nyomoruságunk napról-napra nagyobb, elviselhetetlenebb lesz.

Hiszen ki ennek az oka? Talán a francia vagy az orosz? Az ördögbe! Magunk és csakis önmagunk vagyunk okai pusztulásunknak.

Mert miért hagyjuk magunkat orrunk által vezetni? Miért hiszünk olyan igen nagyon a mi megrontóinknak, akiknek egyedüli céljuk, hogy tönkre tegyenek minket? Miért istápoljuk mi még mindig az idegen nációt? Nem

vagyunk mi elegenden magunk? Nincsenek köztünk elég tapasztalt, szakavatott emberek? Muszáj a hasznót mindig és örökösén a zsidónak eltenni?

Hát persze, így és ilyenformán lehet panaszkodni, hogy milyen rettenetes a megélhetés, hogy magára az adóra is alig lehet keresni — aztán ott vannak az adósságok a zsidónál, takarékpénztárnál... Ja: a panasz így — édes népem — nem jogos, hanem jogtalan. Nem kellene nekünk panaszra nyitnunk ajkunkat, ha elég előrelátók és megfontolók volnánk minden cselekedeteinkben. Igen, ha földjeink hasznát, a jó Istennek áldását magunkra, családainkra hintenők, nem pedig bevándorolt nyulbőrösökre.

Nincs az a kis falu, ahol a pajeszesek meg ne gazdagodnának. Pedig egy batyuval mentek oda. S tiz esztendő mulva a felső-szeriek is, meg az alsó-szeriek is el vannak adósodva, s ugyancsak tiz esztendő elmúltával a Smüle, vagy a Kóbi a faluban már a harmadik házát építteti, s potrohos hasán karvastagságu aranylánc fityeg.

Tehát amíg tiz esztendő alatt a falu legtehetősebbjei tönkre mennek, addig a falu zsidója meghizik. Persze, a tönkre ment emberek zsirján. No, és ennek a szomorúságos dolognak az okát ha keressük, azonnal megtaláljuk.

Ez az ok pedig — amint már meg is irtam — nem más, mint a magyar ember lustasága, gyávasága, azaz: azt akarja, hogy sült galamb repüljön a szájába. No, az pedig nem fog belerepülni a világ végezetéig se. Miért hagyja magát a magyar ember befonatni? Miért kell az amugy is terhes szekeret még jobban megrakni, mi? Vagy talán a magyar ember nem lehet olyan élelmes, mint a zsidó? Lári-fári. Dehogy is nem lehet. Csak akarni kell. Ha pedig az akarat megvan, akkor a többi magától jó.

Avagy muszáj a zsidó kereskedőktől vásárolnunk? Mire valók a szövetezetek? Miért nem áll össze a község értelmesebb része s a papjuk, a jegyzőjük tanácsadásai mellett miért nem alapítanak keresztény fogyasztási szövetezetet? Akkor — tudom én Istenem — hogy a pajeszes nem sokáig árulná a sót meg a lisztet. Hanem a részvétlenség miatt ugy szöknék meg, hogy még a csizmáját is hátrahagyná.

Bizony édes testvéreim és olvasótársaim, itt volna az ideje, hogy mi önmagunk segítsünk magunkon s akkor bizvást hiszszük, hogy az Isten is megsegít. Ne legyünk tunyák, a magunkét ne engedjük, s az idegen náciobelieket a mi zsirunkon ne tápláljuk.

Igaz, hogy ez sok nehézségekbe fog ütközni. Mert az egyes vidékeken az idegen fajzat már úgy megvetette lábát, hogy onnan elmozdítani vajmi nehéz lesz. Csakhogy, erős akarattal ez is sikerül.

A legeslegelső teendő: hogy a magyar ember ne hagyja magát uton-utfélen becsapatni, ne hagyja magát lóvá tenni azoktól, akik a husából, véréből táplálkoznak, akik az ő zsirján hiztak meg.

Igy aztán elérünk egy boldogabb kort, mely után százerek ajakán buzgó ima repül mindennap az Egek Urához! Kedves olvasótársaimra, ugy tekintetes szerkesztő urra Istenünk áldását kérve vagyok a Magyar Néplap igazi hive:

Torony (Abauj megye) 1901. Ápril 23.

Joó Ferenc.

A földmives nép helyzete.

Jelen cikkemben a földmives nép sanyaru helyzetéről és annak orvoslásáról akarok írni.

Hogy sa yaru a helyzetük, az nem ujság. Régi dolog. Egy pár évtizeddel ezelőtt nekik is másképp ment a sorsuk. Mikor még a zsidók nem fészkeltek be annyira magukat és uzsora kölcsönükkel nem rabolták el tőlünk a földet, akkor ők másképp álltak. Mert hát ki gondolja azt, hogy a zsidó elegendő nap-számot fizet, mi? Az ördögöt fizet. Oly keveset, hogy a földmives abból jóformán még csizmát se vásárolhat be.

Mi az a csekély 40—50 krajcár napibér? Egy jó gyomru embernek éppen kenyérre való. És ebből fizesse aztán az adót, (ha nincs is földje, fizet iskola-adót, uti-adót, kereset-adót, és tudja Isten mifelét!) Ebből a 40—50 krajcár napibérből fizesse a szabót, a cipészt, vegyenek kegyeret, hust, szerezzen be ruhát és fizesse a zsidót, akitől rendesen kontóra vesz télen élelmi szert. Hogyan lehetséges így megélni? Nem is élnek, hanem nyomorognak télen fütetlen szobában, étlen-szomjan!

Ennek a népnek, mely ennél több hálát érdemel, ilyen sors jut osztályrészül.

Köszönjük a kormánynak, hogy emancipálta a zsidókat, köszönjük, hogy ilyen idegen náció rabigája alá hajtott minket, köszönjük, hogy engedi garázdálkodni még tovább is ezt a csuf fajzatot.

Kormánypárti urak! Majd választáskor a köszönet jelét is mutatni fogjuk! Ugy fogunk buktatni, hogy megbánjátok azt is, hogy felléptetek! Csak jöjjetek!

Igy beszéljete — kedves felebarátaim — és így tegyete, akkor majd kiebrudalják a keresztény képviselők a zsidókat és fel fognak szabadítani a rabiga alól.

Azért ne üssük előre a zsidót agyon, mert nemcsak ő a hibás. Vannak még mások is hibások. És ezek a főpapok és főurak. (Tisztelet a kivételnek.) *Ismerek sokat, kik földjeiket zsidó árendásnak adják ki.* Igenis így van. Neveket nem egyet, hanem akárhányat tudnék említeni, de várok, várok addig, míg észhez jutnak. És ezek legtöbbje *szájjal* a nép helyzetét akarja elősegíteni.

Igen, ezek azok, kik szájaskodnak, hogy így meg úgy fogjuk segíteni a népet — és a zsidóknak adják a földet árendába. Köszönjük a nagyképüsködést, de nem kérünk belőle.

Egy *kath.* főpap vagy főur *zsidó* kézbe adja a földjét. Valjon hogyan lehetséges ez? Nem tudom, csak azt tudom, hogy így van. Elég sajnálatos dolog azonban, ha így van.

Mert ezzel a cselekedetükkel zsidó kézbe adják saját testvéreiket, saját vérüket; zsidó kézbe adják a hazát. Innen van az, hogy a zsidóság gazdagszik, hatalma növekszik, a nép pedig nyomorog.

Nagyon csunya dolog az a főpapjainktól és fő-

urainktól. Elárulják testvérüket, hazájukat idegen kézbe adják. Mert hát akié a föld, azé az ország.

Főuraink! Főpapjaink! Nézzetek a szegény népre, nézzetek a haza becsületére, jöjjetek észre és tegyetek valamit a nép érdekében.

Hisz a nép a ti testvéreitek, a nép a ti véreitek; ők a művelői annak a földnek, mely kenyeret ad nektek és mindnyájunknak.

Nem látjátok, hogy nyomorog, hogy nélkülöz, hogy dolgozik verejtékig. Parcellázzátok fel földjeiteket és adjátok ki a népnek. Nem fogtok veszteni és még hozzá áldani fog a népnek ajka.

Hisz mindegy nektek, ha zsidónak, ha a keresztény népnek adjátok. De a népnek nem mindegy. Ha zsidót szolgálnak, nem kap kellő bért, a haszon a zsidóé . . .

Segítsétek felebarátaitokat, mint Isten kívánja és amint ti hirdetitek!

Erdi István.

Szent-György vitéz.

(Április 24.)

*Aki sárkányokkal
Küzdöttél — nagy szentünk —
Ime, ma tehozzád
(Hogy irt nyerjen lelkünk)
Ilyenképpen esdünk:*

*Add a te erődöt
A mi inainkba,
Add a te lándzsádat
A mi karjainkba,
Mert megvagyon írva:*

*Hogy a te erőddel
Győzhettünk mi váltig,
Szent hitünkért — egész
Szemünk hunyásáig,
Egész a halálig.*

*Mert manap is vannak
(Oh, be sir a lelkem!)
Hétfejű sárkányok,
Kik a „kereszt” ellen
Állnak folyton lesben.*

*Akik a keresztet
Gunyolják rút ajkkal,
Oh! hogy akkor nem jő
Egy bosszuló angyal,
Éles-éres karddal.*

*Azért kérünk esdve,
Szép szent György vitézünk,
Hogy a sárkányölő
Lándzsádat add nekünk,
Téged erre kérünk.*

*Mert e lándzsával mi
A rút sárkányt menten
— Hitünk gunyolót —
Szíven szurjuk itten,
Segít ebben Isten.*

*Add a te lándzsádat:
A hitedet nekünk!
Segíts harcainkban,
Ime erre kérünk,
Szép szent-György vitézünk.*

István diák.

Sülttyuk Pali esete.

Reggeltől estig futkos az utcán. A gyerekek megdobják, ingerkednek, csufolódnak vele, mint a bibliai öreg kopaszszal. Csakhogy nincs ám a közeli erdőben medve, mely a csufuló gyerekeket fölfalja, mint a hogy az a bibliában meg vagon írva.

A hátán egy kis batyu van, le se veszi onnan, még ha lefekszik is. Ha megkérdi valaki, hogy mit visz benne, arcába szökken az öröm pirja, szeméből tulvilági fény áradozik, mondván:

— Kincs van bene.

— Minek az neked?

— Majd ha már öleg lössz. é'viszöm az én gyönyörűséges arámnak.

A batyuban levő kincs kisebb-nagyobb különféle színű kavicsokból állott. Ezeket gyűjtötte Sülttyuk Pali gyönyörűséges menyasszonyának, aki messze idegenben már tíz esztendeje, hogy mást boldogit.

Azóta bolond a Sülttyuk Pali.

*

Együtt eseperedtek föl. együtt jártak az iskolába együtt jártak az aratásba. Szerették egymást mint testvérek.

Egy őszi napon, mikor már a nap is lebukott a nyugati égen, együtt jöttek hazafelé a földekről. Alig-alig szóltak valamit egymáshoz. Annál több volt a

gondolatuk. Különösen a Pali volt szótalán. Ezt örökölte az apjától, aki nemrég halt meg. Egyebet nem.

A Lidi, a lány, valamivel beszédesebb volt. De annyira nem, mint az édesanyja. Az uton, ha beszéltek is, a Lidi vitte a szót.

— Pali, azt mondta a minap édesanyám, hogy két hét múlva tizenhat éves leszek s akkor már férjhez mehetek. A ki sokat vár, az pártában marad.

— Igaz — mondja Pali, — de azért nem köll nagyon sietni.

— Ugyan mért?

— Azért, mert te már menyasszony vagy.

A Lidi ráveté bogár szemeit a furcsa beszédü Palira. Kereste arcán a mosolyt, amely a beszéd tréfás színezetét elárulja. De csak elálmélkodék, hogy a legény arcán egy izom se mozdult, olyan volt arca, mint a szobor. Tehát valóban menyasszonya valakinek Lidi.

— Ne bolondulj Pali! Nem hiszek én neked.

— Majd eljön nemsokára az idő, mikor hinni fogsz a beszédömnek.

Többet nem is szóltak egymáshoz hazáig. A templom háta mögött ketté vált az utjuk.

A szép Lidi, ahogy hazaért, összesöpörte az udvart, (mert szerette a rendet mindenben), azután vacsorához ült a többivel. De alig evett valamit. Szava se volt. Hiába kérdezték így-ugy, mi a baja, vagy azt mondta, hogy semmi, vagy azt, hogy: a fejem szédül. Hát nem csoda. A Pali szédítette meg, aki rámondta, hogy manyasszony; ő pedig nem is sejtí, hogy kinek a menyasszonya. Azután kezdi találgatni. „Az a dologtalan Gyuri? Vagy az a korhely Jóska? Vagy ki a fránya?” De majd megtudja. „Majd aki legédesebben szól hozzá, bizonyosan azé vagyok“.

Ilyen gondolatok kovályogtak a fejében, amiktől alunni se tudott.

Reggel már négy órákor talpon volt. Legénygyerek nem volt a háznál, tehát ő látta el a marhákat szénával, csalamádéval, vízzel. Kezébe vesz két sajtárt s a kutra megy meríteni. Mikor az első vödörrel megtölti az egyik sajtárt, odavetődik a Mándi Károly, egyik tehetősebb gazda legény fia.

— Szépséges Lidikém, ne fáraszd magad, majd meritek én. S azzal néhány perc alatt megtelik minden edényük vízzel.

Lidi hálaképpen édesen rámosolyog a hetyke bajuszu legényre. Annak se kellett több. Odaugrik hozzá, majd hogy meg nem csókolta.

— Lidikém galambom, talán bizony szeretjük egymást.

Lidike csak mosolyog s azt feleli:

— Te tudnád azt legjobban.

Ettől az időtől fogva Lidi már nem törte a fejt a Pali mondásának titokzatosságán. Sietett is Pali tudtára adni, hogy már tudja, kinek a menyasszonya.

— Hát csakugyan tudod?

— Tudom bizony, — mondja édesen szeme közé

nevetve Palinak, aki örömében hevesen megöleli a lány karcu alakját. „Végre, hogy már rájött arra, hogy én szeretem, hogy én menyasszonyommá tettem ezt a gyönyörűséges virágszállt“, — gondolta magában Pali.

Pedig ha tudta volna, hogy az a mosolygás, az az ölelés csak hosszú együttlétük következtében kifejlődött testvéri szeretet nyilvánulása volt, nem örült volna a lelke, de nem is ölelte volna meg őt olyan szerelmesen . . .

De Pali boldog volt, hogy a lány végre megértette az ő szíve sugallatát.

— Hát osztán szereted-e igazán azt, akinek a menyasszonya vagy?

— Szeretem bizony.

Pali egészen odáig volt örömében.

Egy napon találkozott Pali a Mándi Károlylyal.

— Hová mész Károly? — kérdi Pali.

— A menyasszonyomhoz.

— Csak nem? Hát már neked is van?

— De van ám, még pedig gyönyörű.

— Osztán ki légyön az, ha szabad tudnom?

— A szép Gyalog Lidi.

Szegény Pali alig állt a lábán, egész testében remegett, ide-oda hajlongott, mint a golyóütött dämvad. Szeme szikrázott, épp úgy, mint a víz, a melybe forró üszköt vetettek.

— Mi a bajod Pali? Te beteg vagy. Kísérjelek haza?

— Nem köll. Isten álgyon mög!

Pali remegő lélekkel lépte át a Lidiék küszöbét. A lányt egyedül találta. Éppen jó alkalom arra, hogy kérdőre vonja és szemére hányja hűtlenségét.

— Lidi, te engöm nem szeretsz.

— Fj, ej, hát hogy mondhatasz ilyent. Szeretlek, mint testvéremet. Szeretni foglak mindig.

— Éppen most találkoztam a Mándi Károlylyal, aki azt mondta, hogy te vagy az ő menyasszonya. Igaz-e?

— No bizony szó se esett erről.

— Akkor hát jó van. Isten álgyon mög!

Pali megnyugodott. Haza ment.

Olyan őszi nap volt, mint akkor, mikor együtt haladtak haza felé a földekről. Akkor a nap bukóféiben vala, de a Pali napja emelkedőben volt.

Kinn szorgoskodik az udvaron. Éppen a Lidi jutott eszébe. Elgondolta, hogy nemsokára szerető házastársak lesznek. A szép gazdaságon békésen eldegélnek, aztán mindig többen, többen lesznek . . . Egyszerre csak hangos muzsikaszó, dévaj kiáltozás ébreszté föl álmadozásából.

Pali kinéz a kerítésen át.

Ott haladt mosolygó arcával a szép Lidi, a Mándi Károly oldalán . . .

A szegény Pali fájdalmasan feljajdult bánatában s ha nem fogózik meg a kerítésben, hanyattvágódik . .

Aztán nagyon soká nem látták Palit. Világá ment. Azt mondják, hogy szolgálatba lépett egy urasághoz, ahol már mint eszelőst az egész város ismerte. Az a sötét bánat tette azzá.

Egyszer ráfogta egy másik eseléd, hogy az urasszony sült tyukját ellopta, pedig az tette maga, aki a gyanúsított volt. De azért rajta maradt ez a csufnév: „Sülttyuk” Pali.

Néhány év múlva visszakerült szülőfalujába. A szépséges Lidit már nem láthatta viszont, mint asszonyt se. A Mándi Károlyt csaláson kapták s ott kellett hagynia feleségétül és gyerekeitül a községet.

Sülttyuk Pali pedig tovább is csak gyűjti a kincset, amit, majd ha felszaporodik, gyönyörűséges menyasszonya lábai elé rak hódolata jeléül.

Tuladnai.

Tisztelettel, szeretettel és bizalommal
kérjük kedves olvasóinkat az új évnegyed alkalmával előfizetéseik megújítására, a hátralékosokat pedig hátralékaik mielőbbi szives beküldésére kérjük.

Heti naptár. Áprl. 28. Lambert. Áprl. 29. Péter vért. Áprl. 30. Sz. Katalin. **Május 1.** Fülöp s Jakab. Május 2. Zsigmond. Május 3. Szent kereszt feltalálása. Május 4. Flórián.

Itt a király! Éljen a király! Felsőéges királyunk mult pénteken, e hó 18-án érkezett magyar székesfővárosába, Budapestre. Udvartartása már az előző napokban megérkezett. A felség állítólag — május közepéig marad Budapestben, miközben minden héten kihallgatásokat ad az ő hűséges alattvalóinak, akik egy szívvel, egy lélekkel üdvözlik Magyarországot öreg, édes, jó királyát, kiáltván:

— Itt a király! Éljen a király!

Bibornokavatus Budapestben. A király most csütörtökön avatta biborosokká a budai királyi variakban Skrbenski Leó prágai érseket és Kniaz János krakói hercegérseket. Skrbenski érsek mindössze 38 éves; előbb olmüci kanonok és kremsieri prépost volt. A krakói hercegérsek eredetileg katonatiszt volt. Aránylag rövid idő alatt lett lemergi püspökké, majd 1895-ben krakói hercegérsek. Most 60 esztendő. Külön pápai követek vitték Rómából az új biborosokhoz a bibornoki kalapot. Ugyanakkor két küldött Budapestre utazott és itt átadták a kis vörös biborosi sapkát, a felavatott biborosoknak.

Április 24. Nevezetes nap a kalendáriumban. Először azért, mert ezeken és ezeken ülnek ezen a napon nevüknek az napj t. A sárkányölő Szent-György vitéznek igen sok ember

viseli a nevét, úgy nálunk, mint idegen országokban. Szent-György napján már elébe nézünk a langyos szellőjű Májusnak, mert hiszen erre vall a jószagu *Szent-György-virág*, avagy a szép „Georgina”. De nevezetes Szent-György napja azért is, mert ezen a napon kezdik el a 8 órai esti Ave harangozás, amely Szent-Mihály napig tart. Szent-György napján — vidéken — a eselédek, szolgák között nagy mozgalom uralkodik: ekkor van ugyanis náluk a szegődés, a helyből való kiállás. Aki Szent-György napján elszegődik, annak az ideje Szent-Mihály napján jár le.

A főváros magyarsága. Budapest nemzetiségi állapotáról most jelent meg egy kimutatás. Édes örömmel olvashatja ezt minden ember. Ebből a kimutatásból megtudjuk, hogy a 703 ezer 448 ember közül tiszta magyar 559 ezer 965,—német 98 ezer 515,—tót 24 ezer 91 s egyéb nyelvű és nemzetiségű 20 ezer 877. Ilyenformán nem is kell husz év hozzá, hogy Magyarország szíve: az szépséges Budapest, a magyar főváros, az legyen, aminek lennie kell: *tiszta magyar*. Csak az a kár, hogy addigra esupa zsidó lesz itt.

Fegyvergyakorlatok megkönnyítése. A honvédelmi miniszter rendeletet bocsájtott ki, mely a honvéd tartalékos katonaság fegyvergyakorlatának megkönnyítésére vonatkozik. A miniszteri rendelet értelmében ugyanis azon tartalékosok, akik két éven keresztül egy helyen tartózkodnak, az oda illetékes kerület területén belül fogják ezentúl fegyvergyakorlataikat végezni.

Az őszi nagy hadgyakorlatok. Az őszi nagy záróhadgyakorlatok szeptember 10-étől 18-ig lesznek a Duna — Dráva szögén. A hadgyakorlatok fővezetősége az első napokban Duna-Miholjácson, Mailáth gróf kastélyában, az utolsó napokban Göröcsönyben, Pécs mellett, Ben,ovszky László föld-birtokos kastélyában tartja szállását. A fővezetőség már 8-án, Ő Felsége 10-en érkezik Miholjácba. A hadgyakorlatokban a 13. és 14. hadtestek és az 5. hadtest egyes részei szerepelnek. Érdekes, hogy a gyakorlatokban három honvédhadosztály is részt vesz. A nagy hadgyakorlatok előtt Veszprémmegyében ugyancsak a legfőbb hadur szeméi előtt eles töltenyekkel próbálóvást rendeznek az új ágyukból.

A szegzárdi apátság. *Fraknoi* Vilmos, arbei címzetes püspök és szentjebbi apát lemondott a legszentebb Üdvözítőről nevezett szegzárdi címzetes apátságról. A király tudomásul vette a lemondást és az apátságot *Steinberger* Ferenc dr., nagyváradi latin szertartású székeskáptalani kanonok és papnevelő intézeti igazgatónak adományozta.

A marosvásárhelyi választás. A marosvásárhelyi királyi ügyészség a napokban terjesztette a vizsgálóbíró elé a marosvásárhelyi választási ügyben a vádiratot. Huszonkét oldalra terjed a vádirat, amely apróra elmondja a szomorú emlékü választás történetét s ezeket kívánja pörbe fogatni: *Csiki* F. kereskedő volt választási elnököt, hivatali hatalomnal való visszaélés büntette miatt, mert a fegyveres erőt jogos indok nélkül alkalmazta. *Csiky* F. Károlyt és *Bernády* György dr. rendőrkapitányt, négy rendbeli emberölés vétsége s kilenc rendbeli súlyos testi sértés vétsége miatt, mert a választás alkalmával a köteles felügyeletet oly hanyagul teljesítették, hogy ennek következtében a fívezényelt csendőrök fegyvereket használtak. *Riha* Ferencné és Gyebnár István ellen választási jog megsértésének vétsége és hatóság elleni erőszak miatt.

Füstbe ment milliók. Most jelent meg egy kis kimutatás. Ebből megtudjuk, hogy a mult 1900-ik évben

mennyi pénzt eresztettünk füstbe: azaz: hogy Magyarországon az emberek milyen összeget szivaroztak, pipáltak el. Íme: az összes elfogyasztott érték általános forgalomban levő dohányjövendékből 92,862.010 korona 60 fillérre rug. a belföldi különlegességekből 7,731.338 korona 19 fillére, a külföldi gyártmányú különlegességekből 1,475.030 korona 59 fillére, az egész összesen 102,098.380 korona 38 fillérre, szemben az 1899 esztendő 101,332.399 korona 60 fillérével. A múlt évben tehát 735.980 korona 78 fillérrel többet eresztettünk füstbe, mint az azt megelőzőben.

A gazdák kincstári lovainak behívása. A gazdák kincstári lovai közül közel háromezeret fognak az idén a közöshadsereg magyarországi lovasezredeihez behívni. A lovak huszonegy napig maradnak szolgálatban s azután visszaadják a gazdáknak.

A fegyvergyakorlatokat a lovasezredek pótkeretének állomáshelyein tartják meg. A magyar lovasezredeknel tehát a következő helyeken:

Nagyvárad (1. huszárezred), Nagy-Szeben (2. huszárezred), Arad (3. huszárezred), Lugos (4. huszárezred), Pozsony (5. huszárezred), Gyöngyös (6. huszárezred), Budapest (7. huszárezred), Szabadka (8. huszárezred), Sopron (9. huszárezred), Nyiregyháza (10. huszárezred), Szombathely (11. huszárezred), Kassa (12. huszárezred), Kecskemét (13. huszárezred), Nyiregyháza (14. huszárezred), Bécs (15. huszárezred), Debrecen (16. huszárezred), Varasd (5. dsidásrezred), Székesfehérvár (12. dsidásrezred.)

A közös hadügyminiszter rendeletére ezredenként százötven lovat hívnak be, amaz ezredeknél azonban, ahol tapasztalat szerint ez a szám nem felel meg az állománynak ugy több is behívható.

A lovakkal egyidejűleg fogják behívni a tartalékosokat is. Még pedig ezredenként 4 tartalékos tisztet, 1 tartalékos őrmestert, egy számvivőőrmestert, 4 szakaszvezetőt, 8 káplárt, 1 századkürtöst, 1 tartalékos szíjgyártót, 4 őrsvezetőt, 136 huszárt, illetve dsidást. A tisztek 28 napra, a legénység pedig 21 napra vonul be.

A közös hadügyminiszter rendeletéből kitűnik, hogy a tartalékosok és a gazdától bevont lovak fegyvergyakorlatait csaknem valamennyi hadtestnél *augusztusban* fogják megtartani.

Fiatal életmentő. A pozsonyi oroszvári Dunaágon a minap előkelő társaság csónakázott, a többek közt *Eszterházy* grófnő is, aki véletlenül beleesett a vízbe. Uszni nem tudván, halálos veszedelemben forgott és már-már elmerült, amikor a fiatal *Somesich* József gróf joghallgató utána ugrott és szerencsésen megmentette. A fiatal életmentő gróftól egész Pozsony lelkesen üdvözölte.

Pofozkodó osztrák képviselők. Bécsben a nagy-német képviselők pártértekezletre gyűltek össze a pártkörökben, melyen Wolf és Shönerer híres osztrák képviselők is megjelentek. A tanácskozás tárgya Ferenc Ferdinánd trónörökösnek a katolikus Schulverein fölött elvállalt védnöksége volt. Alig nyitotta meg az elnök az értekezletet, a német keresztény-szociálisták, képviselők és nem képviselők vegyesen, berontottak a tanácskozó terembe és ököllet, meg botokkal ütlegelni kezdék a nagy németpárti képviselőket. Ezek sem hagyták magukat, védekeztek, vagy támadtak, úgy, hogy a tárgyalási terem rövid idő alatt nagy botrány színhelye volt. Óriási láрма közt ütlegelték egymást a képviselők. Wolf maga tíz pofont kapott. A tanácskozáshól ter-

mészetesen semmi se lett, mert a nagynémeteket kikergették a tereméből.

Középkori sírok Baranyában. A baranyavármegyei Raad község határában földforgatás közben huszonkét egy-sorban fekvő teljesen ép csontvázat találtak a minap a munkások. A középkori sírokban a csontvázak mellett teljesen ép bőgréket, továbbá elrozsdásodott dárda és nyilhegyeket s egy kőmű anyaggal borított baltát találtak. Érdekes, hogy az egyik sírban egy tizennyolc és fél centiméter hosszú s kilenc centiméter széles felfüggeszhető, aranyozott feszület feküdt INRI felírással bizanci modorban kidolgozva, alján a gyermeket karján tartó Szűzanyával. A csontvázaknak még fogaik is mind hiánytalanok.

Zsidó nábob Mária Terézia kedvenc tartózkodási helye volt a hatvani *Grassalkovich*-féle óriás méretű, modern igényű kastély. A herceg elhalálása után e kastély a báró *Sziva*-család birtokába ment át, melytől egy belga bank kezére jutott potom áron. A kormány iparkodott jó előre tulajdonába venni a hercegi óriási kiterjedésű birtokot, ám e gyönyörű kastélyt most egy *Deutsch* héber nevezetű ember vette meg. A napokban egy nagyobb társaság rándult Hatvanba a kastély régiségeinek, műemlékeinek megtekintése céljából és bizony elszomorodott szívvel távoztak e egyeletes helyről. Legszebb nemzeti emlékeink, erkölcsös műremekeink így jutnak napnap után zsidó kézre, a helyett hogy a kegyeletnek, az emlékezet templomának avatnak fel az ilyen helyeket.

A két feleségű „Citrom”. A citrom ismeretes az ő zamaos levéről. No, meg hát „citrom”-névvel a kutyákat lovakat, ökröket látják el. Van azonban egy ember is (lehet, hogy van több is) aki ugyancsak *Citrom* névre hallgat. Ez pedig *Citrom* Adolf, tiszalöki születésű 33 éves módosdi zsidó hitközségi előimádkozó, aki 1887-ben Hajdu-Dorogon nőül vette *Heisz* Rózát. Mikor megunta, zsidómódra „elbocsátó levelet” adott neki, aztán elváltak. Évek multak, s *Citrom* Adolf Nagybecskerekre került, ahol elvette *Steiner* Rozáliát, kit úgy kért volt meg mint legény ember. A dolgot valaki feljelentette és *Citrom* Adolf a nagybecskereki bíróság elé került, mely Duka László tablai bíró elnöklelte atatt a vádlottat fölmentette. A fölmentés főoka az volt, hogy a szabályszerűen kiállított orthodox „elbocsátó levelet” *Citrom* kiad a első nejeének és így attól el volt választva. Hát bizony az ilyen „elbocsátó levélnek” — jó volna — ha a törvény nem adna egy fillérvnyi hitelt se!

Botrány a temetőben. Kolozsvárott *Porsche* József mulakatos, az Erzsébet-gözfürdőben halántékon lőtte magát és szörnyet halt. Az öngyilkos iparos a gyászos tette előtt négy nappal nősült meg s hozzátartozói nem tudták elképzelni, hogy mi indíthatta a végzetes lépésre. Az öngyilkos iparos végtisztességére nagy közönség jelent meg. Mikor már a koporsót a temetőbe vitték, ahol a pap utoljára beszentelte, az öreg *Porschené* a lelkész imája alatt, neki ugrott a fiatal özvegynek, leteperte a földre s elkezdte ütni-verní. A temetési gyülekezet meglepődve nézte a botrányt. A szerencsétlen özvegy keservesen sirt, de nem birt az erős asszonynyal, akit vége is két markos rendőr nagynehezen levonszolt áldozatáról és ártalmatlanná tett. Az izgalmas jelenet után, mely az egész gyászszertartást megbontotta, a pap újból kezdte imáját s aztán a koporsót leeresztették a földre. Az öreg *Porschené* állítólag azért bántalmazta menyét, mert hiedelme szerint ez adott volna okot fia öngyilkosságára.

reshetné kenyérét, ha asztalos volna. De nemcsak a gyalut kezeli mesterien az igazhivők uralkodója, hanem kitűnő butorrajzoló is és minden darab, amely műhelyéből kikerült, tervszerűen van elkészítve. Röviddel ezelőtt a török követ Pétervárott egy, a szultán által készített íróasztalt nyújtott át az orosz cárnak, amely valóságos műemkek a maga nemében. Az íróasztal fődíszét a török címer és a fiának gyémántokkal körülvett arcképe képezi. Az íróasztalon a dohányzó-készülék sem hiányzik, amely borostyánkőből és aranyból van készítve.

Németország leggazdagabb embere. A Krupp-ágyugyár ez idei jövedelme, Kruppnak az adóügyi bizottság előtt tett vallomása szerint huszonegy millió márka volt. Az idej jövedelem öt millió márkával multa felül a tavalyit. Krupp tehát Németország leggazdagabb embere, mert jövedelme a német császár polgári jövedelmét is felülmulja.

Varrótűk egy leány testében. A párizsi orvosi körök egy rendkívüli eset foglalkoztatja. A gyógyszerészt naponta fölkeresi egy 16 éves cselédleány azzal a kéréssel, hogy testéből varrótűket húzzon ki, melyek a test belsejéből a hőn át eltolakodnak. A gyógyszerész ilyenkor mindig egy csipőt vesz elő és a varrótűket kiszedegeti. Eddig nem kevesebb mint százhusz varrótűt húzott ki, de a leány testéből újabb és újabb tűk jönnek ki a karjain, a lábain, a mellén, a vállain, sőt még a fején, a szem közelében is. A leány azt állítja, hogy neki évekkal ezelőtt az volt a szokása, hogy varrótűket nyelt és azokat mindig a fokával lefelé nyelte le, soha fájdalmat nem érzett. Egy orvos, ki a leányt megvizsgálta, azt állítja, hogy megtörtént ugyan már, hogy tűket nyeltek el, melyek aztán évek mulva előbujtak, arra azonban még nem volt eset, hogy az ilyen lenyelt tű fönt a fején, a szem közelében jöjjön ki.

Házi kincstár.

A lábizzadás ellen. Akinek izzad a lába, tegyen lábbelijébe itatós papírt, az magába szívja a nedvességet. Nagyon jónak bizonyult a következő is: Minden reggel és este az illető mossa meg a lábát langyos vízzel és szappannal és törülje szárazra. Reggel huzzon friss harisnyát, amelybe hintsen a következő összetételű porból: öt gramm szalicilsav, egy deka borsav és ugyanannyi borkősav, továbbá negy deka cinkfehér és ugyanannyi velencei kréta. Ebből a porból annyit kell hinteni a harisnyába, hogy a por az egész talpat érintse. Ezt ismétetni kell nyolc-tíz napon át. Ekkor a talp és az ujak bőre le fog hámolni s az izzadás a'ábbhagy. A lábat azonban ezután is mossa mindennap, ugyszintén sűrűn kell váltani a harisnyát is.

Arany tárgyak tisztítása. Puha kefét, vagy gyapjudarabot meleg szappanosvízbe vagy borecetbe mártunk s azzal a tárgyat megdörzsöljük, azután a fűszer vagy papírkereskedésben kapható ugynevezett *párizsi-vörös* festékkel (jó a carmin is) dörzsöljük be megint, melyet puha keztyűbőrre kenünk fel.

Hangyák kiirtása. Cyümölesfa csemetek megvédésére hangyák ellen egy gazdaember a következő eljárást ajánlja: friss marhavelős csontot a hangyák

reggeli és déli összejövetele alkalmával a hangyafészkekre helyezünk. A csontot csakhamar a hangyák egé z raja lepi el; ekkor azt csendesen felemeljük s egy, a fa töve mellett készentartott s forró vízzel teleöntött edénybe dobjuk. Ezen eljárást többször egy másután ismételtjük mindaddig, míg végre oly csekély számban jelennek meg a hangyák, hogy a csemetét már többé nem kell felteni.

Pompás fehérnemű-mosószernek bizonyult (az angol asszonyok is ezt a módot követik), ha a mosóvízbe kristályos szódát és 1—2 rész borákszót — vagy pedig egyenlő (pld. 10) rész szódát és 10 rész a patikában kapható szaponária gyökeret teszünk.

MI UJSÁG A NAGYVILÁGBAN?

Szerbia. A szerb kormány teljesen új alkotmányt szervezett. Ennek legnevezetesebb része a trónöröklésre vonatkozó. E rendelkezések kizárólag Sándor király leszármazóira vonatkoznak a ma létező oldalágak kizárásával. E szerint a királyt a trónon első sorban az egyenes ágon leszármazó egyenes fiutódok követik; ha a királynak nincsenek fiutódai, úgy a trónöröklés az oldal-fiágra megy át. Ha ilyen nincs, akkor a törvényes házasságból származó egyenes nőutódok következnek. Ha a király meghal, özvegye veszi át a régensséget az esetleg kiskoru trónörökös nevében. Az új alkotmányt már ki is hirdették s úgy a király, mint a nép arra hűséget esküdt.

Az angol-bur háború. Az újabban megkísérelt béke tárgyalások — Botha és Kitchener között — eredménytelenek maradtak. A harc folyik tovább. Legújabb hír, hogy Dél-Afrika fő kormányzója, *Millner* elutazott Londonba. A burok Millnert a legnagyobb ellenségüknek tartják s Botha kijelentette a legutóbbi béketárgyalás alkalmával, hogy addig nem lesz béke Tranzváiban, míg Millner a fő kormányzó. A dél-afrikai béke egyik legnagyobb akadálya tehát Millner. A Botha és Kitchener közötti tárgyalást is jóformán Millner hiusította meg. Az is hírlik, hogy az angol kormány ha Millnert meg is hagyja fő kormányzói állásában, Tranzváit ad. Mindezzel az engedékenységgel pedig nincs más célja a londoni kormányaak, mint az, hogy a burokat hajlandóbbá tegye a békülésre. A pestis eközben nagy mértékben terjed Dél-Afrikában. A Fokvárosban megbetegedett és meghalt európaiak száma napról-napra nő, sőt volt rá eset, hogy egy nap a beteg és elhunyt európaiak száma nagyobb volt, mint a feketeiké. Attól tartanak, hogy minden övönközés mellett a pestis elterjed a harcoló katonaság sorai között is.

A kínai bonyodalom. Míg Pekingben a követek a Kína által fizetendő kárterítésről tanácskoznak, addig egy mandarin, Liu, tizezer embert gyűjtött maga köré az ország belsejéből és most Pecsili tartomány déli részén áll. *Walderssee* egy németekből és franciákból álló sereget küldött ki a kínaiaknak Pecsili tartományból való kiűzésére. Ha Liu bevárja a szövetségeseket, erős, nagy csatára van ki

látás. Érdekes a szövetségesek expedíciója még két szempontból is: először azért, mert Peking elfoglalása óta annyi embert, mint Liu nem tudtak összehozni, azután azért, mert először történik, hogy francia és német csapatok egyedül vonulnak ki az ellenség ellen. Az a fegyverbarátság, mely most a franciák és németek közt van Kinában, úgy lehet, nem marad hatás nélkül a két európai szomszédos állam viszonyára sem. Berlinben is, Párizsban is ezért nagy figyelemmel kísérik a francia-német expedíció előnyomulását.

Bulgária. A bolgár-török határon ismét véres összeütközés volt a bolgár és török katonák közt. Egy bolgár banda Aklas mellett be akart törni a török területre. A török katonaság utját állította: heves összeütközés támadt, a helyben egy bolgár elesett, egy megsebesült, a többi pedig elmenekült.

Spanyolország. Madridban újra zavarognak, békétlenkednek és nyugtalanok az elégedetlenek. Ugyanis Aveiróban ismeretlen tettesek fel akarták gyújtani a Jézus-társasági klostrot. A kaput kátránnyal öntötték le és meggyújtották. A kapu már tüzet is fogott, de szerencsére még idejekorán megérkezett a rendőrség és a szomszédos lakosság, mely közös erővel eloltotta a tüzet. A gonoszlelkű gyújtogatókat a rendőrség nyomozza. Azt hiszik, hogy a tettesek karlisták.

Nyilttér*

Vérgyógyítás (Hemopatia)

Ezen új eredeti gyógymód rendkívüli jó sikerrel lesz alkalmazva **köszvény, asztma, sziv, vese, gyomor,** bél- és hólyagbántalmaknál, súlyos **idegvér** és **bőrbajoknál.** Biztos védelem **szélhűdés** és **elmezavar** ellen. 12 évóta kilelt próbálva és most évente száz meg száz teljes gyógyulással számol be.

E gyógymód megalapítójának és **egyedüli** képviselőjének

Dr. Kovács J. egyet. orvosnak (Hemopata) rendelő intézete van.

Budapest, V., Váci-körút 18.

Rendelés naponta 9-1 és 3-6 ig. Díjazott levélre válaszol. Betegeket intézetén kívül is kezel. Nehéz betegeknek legbiztosabb gyógymódja.

* E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Közgazdaság.

Miért szegényedünk?

Erre ugyancsak kevesen gondolnak és még kevesebb azok száma, akik e kérdésre meg tudnának felelni. Pedig úgy szólván mindnyájan — majdnem kivétel nélkül — tapasztaljuk e szomorú tény.

Tehát m az oka annak, hogy napról-napra szegényebbek leszünk? Fejtessük csak e fontos kérdést.

Fokozatos elszegényedésünk egyik legfőbb oka a szőlő rohamos pusztításában keresendő. Az 1800—1890 közötti időszak különösen szomorú emlékü minden szőlős gazdára nézve, amennyiben ez időszakban nem kevesebb mint 2000 millió frt veszteség érte hazánk szőlészetét. E rettenetes összeg pedig legközvetlenebbül a földmives osztályt érintette. Ez olyan veszteség, melyet a mai napig se hevertünk ki.

Ez volt elszegényedésünk kezdő oka. Kezdetnek tulságosan is elég. De ez a veszteség szülőanyja lett egyéb bajoknak is, amelyek méginkább egyengették utját a kiscgazdák elszegényedésének.

Tudvalevő dolog, hogy a magyar ember sirva vigad és vigan busul. Tehát a termés megcsappant, csaknem tizedére szállt alá. De eb aki busul! S a magyar szőlősgazda is ahelyett, hogy fokozott erélylyel hozzálátott volna a veszedelem elhárításához, csökkentéséhez, elitta a csekély termés árát is, és — tönkre ment. Ez eltartott néhány esztendeig, amely idő alatt a terület alig jövedelmezett valamit.

Van még valami ok, amit azonban röstelve kell megvallanom. Tudnillik, — csak egyes vidékeken — a nép tunya, rest. Ez azt teszi, hogy a szürettől a tavaszi szántásig és innen az aratásig nem használja ki eléggé a drága időt. Télen alusznak mint a medvék! Pedig mennyi mellékkeresetre tehetnének szert! N csak a maga mezőgazdasági eszközeit készíthetné el, hanem mások számára is faraghatna gereblyét, lapátot stb. Hányan értk a szalma feldolgozását? A kosár-fonást, a len, a kender elkészítését? És még igen sok mellékfoglalkozást tudnék felemlíteni, amelyekkel okszerűen foglalkozván, sokszor többet jövedelmezne, mint a tulajdonképpeni gazdaság.

Hát a kertészettel hogy állunk? Bizony elég szomoruan. Sok felé jártam széles ez országban és igen sok helyütt kellett tapasztalnom, hogy a gazda házatájékának kertjét parlagon heverteti, pedig befásíthatná almával, szilvával stb

Ezek azok az okok, amelyek legfőbb tényezői a kiscgazdák elszegényedésének.

Majd ha mindannyian, egyesült buzgalommal, nemcsak a nyári, hanem a téli időnek is minden percét munkával fogjuk eltölteni, ha megtalálja minden vidék a neki megfelelő mellékforrásokat, akkor még a fillokszerá se lesz képes meggazdagodási törekvésünknek utját állani.

(J. Sándor.)

A méhészkedő ápril és május havában a gyenge családok erősítésével foglalkozik. Azok, akik méhekkal foglalkoznak, tudják, mily előnyére van, ha két gyenge családot egyesítünk. A virágpor és mézgyűjtés már kezdetét veszi különösen olyan vidéken, hol repce és gyümölcsfa bőven van.

Vizet tegyünk a méhesünk elé bőven, mert erre most nagy szükségük van. Ha rossz idő állana be, etessük a méheinket, hogy erőben tartsuk, jövő hónapokban ugyanis bőven fizetik vissza, amit most adunk nekik.

Méheink a rajzás előtt rendesen heresejt építésével bosszantanak bennünket. Ne engedjük, hogy nagyobb mennyiségben építsék, hanem vágjuk ki azokat, vagy tegyünk a kaptárba közönséges méhsejteket, hogy azok építését folytassák.

MULATTATÓ.

Vendéglőben.

Cigány (tányérozva egy zsidó bankárhoz). Szabad kérnem.

Zsidó bankár. Mengyen és ne blamirozzon engimet nyilvánosan... én *söket* vagyok.

A „nagyserű.”

Két pajeszes utazik a vasuton. Az egyik a kocsis egyik padján, vele szemben a másik ül. Utközben köztük illető párbeszéd megyen végbe:

Gedáljeh Ohr: Huva, huva otazik, barátomkám?

Simche Hühnersteig: Én? Pestre? És mogo?

Gedáljeh: Én? Debrecimba.

Simche: Naccerrü! Én ölek ebe o sorkába, mogo öli o másik sorkába és o gözzös elvisz mogát Debrecimba és engimet Pestre! Igozán naccerrü!

A kíváncsi Baka Gergő.

Baka Gergő, a szentivánfai bakter, több ízben látja a helybeli zsidó Mojzsi fiát, a Kóbi gyereket, és valahányszor látja, mindig gondolkodik. Egyszer aztán így szólítja meg a Kóbít:

— Hallja maga Kóbi — én magát már ismeröm öt esztendők óta — és mindig azon gondolkozom vala, hogy tulajdonképpen ki viseli a maga ingeit akkor, mikor tiszták?

Majd rálehel.

A főszolgabíróné így szól a János hajduhoz:

— János, hova tette kend azt a szeszt, amit azért hoztattam, hogy azzal az ajtókilincseket tisztogassa meg, mi?

— Kezeit csókolom, nagysága — biz én sötétbe megtanáltam inni, de se baj, majd rálehelek a kilincsekre s ugy pucóvalom meg őket.

Kaszárnyában.

Kapitány (ráförmed Izsák Krempeleszre) Ugyé, hogy zsidó maga?

Krempelesz. Oz vodjok kérem aláson — de nem vodjok szivesen oz.

Az igazi tudomány.

Gizike (polgáriskolai növendék a nagybácsihoz): Pali bácsi nézze meg a bizonyítványomat. Csupa kitünőim vannak.

Pali bácsi: Aztán innya tudsz-e már, kis hugám.

Gizi mamája: Ugyan, sógor, hogy tud ilyet kérdezni?

Pali bácsi: Hát pipázni!

Gizike: Jesszuszkám! Hogy kérdezhet ilyent?

Pali bácsi: Már most szeretném tudni mi a menydörgös ménküt tanultatok ott abban az iskolában.

MAI KÉPÜNKHÖZ.

Az Irás szavai szerint a Megváltó, az ő diésőségteljes föltámadása után megjelent azoknak, akik őt szerették: megjelent az ő híveinek. Hol itt, hol ott. Majd Emausban, majd Kafarnauban, majd Jeruzsálemben. Megjelent apostolainak, akik közül Tamás örökösen kételkedett az Ur föltámadásában. Éppenséggel így „tamáskodott” a föltámadás után következő napokban *Márta* és a bűnbánó *Mária Magdolna*.

A Megváltó pedig nem szereti a kételkedőket. Azért jelent meg — váratlanul Mártnak és Magdolnának, éppen akkor, amikor ezek a platán és a cedrusfák között az illatos kenőcsöt szolgáltató füveket gyűjtötték.

A két nő alig bírt meglepetéséből fölocsudni.

— Igen, te vagy Krisztus — kiáltott föl Márta, hiszen itt van szent kezeden a belevert keresztiszög véres nyoma! Oh, áldj meg engem!

Addig pedig a bűnbánó Magdolna illatos, égi-légi kenőccsel keni a Megváltó atlyukasztott lábait, s csókjaival borítja el, miközben ezt susogják reszkető ajkai:

— Én Uram! Én Jézusom! Hiszek Benned! Imádlak Téged.

Ezt a gönyörű jelenetet ábrázolja mai képünk.

Miniszteri rendelet a sertésvészről.

Darányi Ignác földmivélsügyi miniszter a következő rendeletet intézte az ország valamennyi törvényhatóságához:

„A sertésvész elleni védekezés folytán és a megfelelő óvintézkedések és zárlatok kellő módon való alkalmazása következtében a sertésvész az ország területén ez évben oly csökkenést mutat, hogy immár csak 271 magyarországi község áll ezen betegség miatt zárlat alatt.

Tekintettel azon körülményre, hogy a sertésvész járványának jelentékeny csökkenése, amint az, különösen a szájszél- és köröm fájásnál tapasztalható volt — csak akkor remélhető, ha az ezen betegség elfojtására rendelt óvintézkedések mindenkor a legnagyobb következetességgel és kellő szigorral alkalmaztatnak: felhívom ennélfogva utasítsa hatóságait, hogy a sertésvész elleni védekezés tárgyában kiadott 1898. évi 9300. számú rendeletében határozmányait lehetőleg leg gondosabban hajtsák végre, különösen a zárlatok szigorú megtartására éber figyelemmel legyenek és a fertőzött helyekről való ragály elhurcolások megakadályozása, a sertésvásárok szigorú ellenőrzésére s ezzel kapcsolatban a vásárterek tisztántartására és fertőtlenítésére kellőképpen ügyeljenek, mert csakis ily módon várható a sertésvésznek egyes kevés helyekről való kiküszöbölése.

Különösen arra kívánom a hatóságok figyelmét felhívni, hogy a sertésvész szörványos fellépése esetén, midőn 1—2 udvar csekélyebb számú állatállománynak fertőzése miatt az

egész község, sőt az ausztriai kivittlét illetőleg az ily községgel szomszédos összes községek zár, illetve forgalmi korlátozás alá kerülnek, igyekezzenek odahatni, hogy az 1898. évi 9300. számú rendelet 17. §-ába foglaltak értelmében a fertőzött udvarok sertésállománya mielőbb levágás után értékesítésük és a beteg állatok leszurása a fertőtlenítés kellő foganatosítása után a zárlat mielőbb feloldható legyen s így nemcsak az illető községnek, de az ausztriai kivittlét illetőleg a szintén forgalmi korlátozás alatt levő s vele szomszédos községeknek sertés forgalma mielőbb szabaddá tétessék.

Figyelembe véve azt, hogy a sertésvész járványának elfojtása a hazai sertésenyésztés emelésének hathatós tényezője, mivel a gazdaközönségnek jelentékeny előnyököt biztosít, mert a járvány csökkenésével a forgalmi korlátozások természetesen enyhülnek és a sertés-kivittlét szabadabbá és könnyebbé lesz: méltán elvárom a hatóságoktól, hogy e fontos közgazdasági érdekre való tekintettel a jelen rendeletben hangsúlyozott intézkedéseket kellő gondossággal foganatosítani fogják.

Darányi.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

H. P. (Hosztód.) A kérdett költemény kérdett verszaka így hangzik:

„Ha eldobod értem az özvegyi fátvált,
Fejfámra sötét lobogóul akaszd.
Én eljövök érte a siri világból,
Az éj közepén s oda elviszem azt.
Letörlni véle könyveimet, érted,
Ki oly könyveden elhagyád hívedet.
S e szív sebeit bekötözni ki téged,
Még akkor is, ott is örökre szeret.”

A költeménynek címe: Szeptember végén. Írója: Pétőfi Sándor. — **Kopornakra.** A bélyegilletéki törvény 23. szakasza szerint egy forint 50 krajcár (három korona) fizendő akár bélyegben akár készpénzben az adóhivatalhoz. Az adásvétel illetéki kulcsa pedig 10 — **N. K.** (Káptalanfalva) A kérdett társaság alapja bizony egy kissé inogbinog. Fölszámolás alatt még nincsen ugyan, csak hogy ettől talán egy horzsu lélegzetvétel választja el. Jó leszen idejekorán intézkedni. — **Sz. D.** (Simaháza.) Arról csak ön tehet. Minek fizette meg először illetéktelenül és — amint ön mondja, — a jogtalanul kivetett adót? Mert már felszámolással nem lehet élni. Hanem igenis a kerületi adófelügyelőséghez tessék fordulni — személyesen — **D. A.** (Mohács.) Magán levelet írtunk. — **Hü előfizető** (B. Sz. György.) No, lásd, hogy igazunk volt, mikor azt tanácsoltuk, hogy kár lesz a fiut javítóintézetbe adni. Ugyebár, a szelid bánásmód? Végtelenül örülünk mi is neki. Most csak a megkezdett uton kell haladni. — **F. J.** (Szt. Katalin.) Mutatványszámokat küldtünk. Tessék kiosztani. Ha több kell, tessék azért írni. Választási könyvecskéket azonban nem küldhetünk, mert nem tudjuk mit ért ezek alatt? Ilazafias üdvözetünket küldjük mi is. — **B. D.** (Ikvár.) Tessék a fiut Fölső-Lövőre vinni. Az ottani tanintézetben magyar és német a tannyelv. — **S. S.** Hogy mi miért nem közlünk minden számban táányokat — ezt kérdi ön? Nem azért, mintha mi sajnálnók

azt a nyerevénykönyvet. Isten mentsen! Hanem csupán azért, mert nekünk szükségünk van arra a helyre is, amit a talányok elfoglalnak. Hiszen láthatja, hogy mi minden kis helyet jóvaló cikkelyekkel, szórakoztató olvasmányokkal töltünk meg. Ezek pedig többet érnek, mint a talányok. Hoszobb ünnepek alkalmával — amikor az olvasónak ideje is van a fejtörésre — ugys közlünk elég t. — **D. M.** (Alsó-Szeleske.) A vadházasságban élő férfi (tebát nem férj) nem adhatja nevét oda a törvénytelen ágyból született fiának, azért, mert ez névbecsempészs volna, ez pedig nagyon is érzékeny büntetést von maga után. — **Sz. B.** (Szabadka.) Igen: a 29 pontu néppártból is fognak fellépni. Annak idején — talán legközelebb közölni fogjuk a neveiket is s azt a körülményt, hogy melyik kerületben lépnek föl. — **J. L.** (Dömsöd.) Az olyan cégtől kár valamit hozatni. Rendszerint be szokták fenni az ember gyereket. Igrének aranyozott órát, aztán kapnak üres mogyoró-haját. Nos tehát: a legjobb védelmi szer a nem bevásárlás. — **W. K. E.** Igenis csak tessék árjegyzéket kérni *Rétay és Benedek* cégtől Budapest, Váci-utca 59. és lapunkra hivatkozni. — **F. A.** urnak (Horvát Sid.) Csak nagyban van. — **G. K.** (Chicago.) Legven szives az összeget előre beküldeni, mert oda nem lehet utárvételt küldeni. Üdvözet a távolból. — **W. P.** (Vajszka.) A Mezőgazda című melléklet megszűnt.

Gabona- és termény-árak.

(Ápr. 25-ig.)

Termény-neme	50 kgm. á a		Termény-neme	50 kg m. ára	
	kor. fill.	kor. fill.		kor. fill.	kor. fill.
Árpa	7 20	8 —	Muhar	7 80	8 40
Buza	8 80	9 20	Bab tarka	6 80	7 40
Rozs	7 30	7 50	Bab fehér	8 20	8 80
Zab	7 —	7 60	Borsó	9 40	10 60
Tengeri	7 20	7 80	Lenese	11 —	11 40
Lucerna m.	38 50	42 90	Köles	14 40	15 80
Vörös lóhere	54 20	55 40	Köles kása	14 40	14 80
Baltaezin	13 40	14 80			

Felelős szerkesztő: VALTER ERNŐ.

BUTOR

kizárólag jó minőségben

2 darab modern ágy 28 frt.
2 „ szekrény 32 „
„ kihuzó ebédő asztal 10 „
1 „ szőnyegíván 50 „

Hálószobák 100 frttól feljebb. Teljes ebédők, [szalonok stb.]

Nagy képes árjegyzék 40 fillér beküldése mellett bérmentve küldetik.

BUTOR-RAKTÁR: Bpest, VI., Teréz-körút 26.

Nélkülözhetetlen minden plebánián, major-ságokban és minden házban.
Villámhárítók, telefonok, villamos csengők és villamos világítás, melyet rendkívül olcsón készítenek és szállítanak.

FARAGÓ FERENCZ

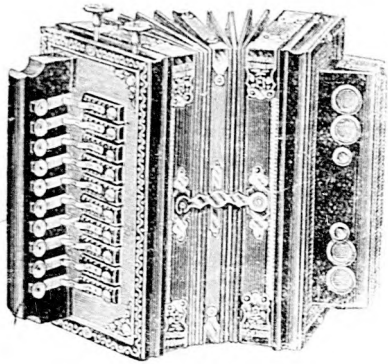
Buda, est, VI., Andrásy-ut 50 (Oktogon-tér.)
Ugyanott mindenféle templomi és oltár-bronzdiszmitű-felszerelések, valamint csillárok és bármely világító testek, villany és légszeszre jutányosan készíttetnek.

Költségtetés és tervvel díjmentesen szolgálnak.

STOWASSER J. es. és kir. hangszergyáros, a
es. kir. hadsereg és a magy.
kir. honvédség szállítója.
BUDAPEST, II. Lánchíd-utca 5 sz.

Harmónika-árjegyzék külön kérendő.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Hegedűk vonóval 3 forinttól 15 frtig. Mesterhegedűk vonóval 15 frttól 300 frtig. Gordonkák vonóval 10 frttól 150 frtig. Nagybögők vonóval 20 frttól 100 forintig. Fuvolák 2 frttól 100 forintig. Szárny-kürtök 14 frttól 20 frtig. Czim-balmok 35 frttól 300 forintig. Ósi magyar tárogatók szabadalmasza 20 frttól 60 frtig. Elpusztíthatatlan, kitűnő erős hangú harmonikák utólérhetően erős hanggal és tartós-sággal 3, 4, 5, 6, 8, 10 frttól 80 forintig. Templomi és más zenekarok részére

füvő és vonó hangszerek

előnyös fizetési feltételek mellett legjutányosabb árban szállítanak

Hirdetések felvételnek
a kiadóhivatalban, Budapest, VIII., Mária-utca 42. sz.

Készpénz-kölcsön

birtokokra és házakra,

a valódi becsértek háromnegyed részéig, 11 helyre is, 20-60 évi törlesztésre. Birtokos felmondhat bármikor, penzintet nem. Lebonyolítás 14 nap alatt. Konvertálás belyeg-es illetékmentes. Semmi előleges költség. Beküldendő csakis telekkönyvi kivonat, valamint kataszteri birtokiv-másolat.

Ingtalan- és Jelzálog-Forgalmi-Intézet,
Budapest, VI., Váci-körút 39.

1 Doctor Krieger József-féle
valódi angol
börövénykenőcs és boraxszappan

Before.

1. ment minden ár-talmas vagy tiltott erőszakos anyagoktól, a leg jobb kenőcs mindennemű bőrtisztítatlan-ságok ellen. 1 tégely kenőcs boraxszappan-nal együtt

2. After.

3 korona 30 fillér

előleges beküldése mellett bérmentve.

Chief-Office 48, Brixton-Road, London SW.
Az utalvány ez in dő:

Thierry A. gyógyszerész balzsamgyára

Pregradán, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Kapható Bpsten Török J. gyógyszerésznél Király-u. 12. és Egger Leo dr. és I. gyógyszerésztárában Váci-körút 17.

Allein echter Balsam
aus der Schutzwaage-Apothek
des
A. Thierry in Pregradá
bei Rohitsch-Sauerbrunn.

Nélkülözhetetlen és utólérhetően, biztos hatásu.
Világczikk, kivitel minden országba.

Chief-Office 48. Briston-Road, London S. W.

Legmegbízhatóbb, legjobb és az egész világban dicsért keresett háziszser a

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Utólérhetően hatásu minden mell-, tüdő-, máj-, gyomr- és egyéb belső betegségek ellen. Külsőleg a legeredményesebb

gyógyszer.

Valódi csak a minden kulturországban védett zöld apácza-védjeggyel és a dugóelzáró lemezen bepréselt: **Egyedülvalódi** jelzővel. Bebizonyítható évi termelés 6 millió üveg. Ára bérmentes postai küldéssel 12 kis üvegek vagy 6 duplaüvegnek 3 korona. Egy próbaüveg használati utasítással és a világ minden országában levő raktárak jegyzékével 1 korona 20 fillér. Szeküldés csak az összeg előzetes beküldése mellett.

Thierry A. Centifolia kenőcse

(osodakenőcsnek nevezve) utólérhetően szívóerejű és gyógyhatásu! Operációk nagyrészt fölöslegessé válnak. E kenőcs-csel egy 14 éves gyógyíthatatlannak tartott csontszű, ujjában pedig egy 22 éves, súlyos rákos betegség gyógyított ki tökéletesen! Mindennemű sebeknél és gyuladásoknál antiseptikus, gyors hatásu, enyhülést, csillapulást és tökéletes gyógyulást nyújt. Hatása gyorsan puhító és szétosztó és megszabadít biztosan bármintől, a testbe hatolt idegen anyagtól. Egy tégely bérmentve 1 korona 80 fillér csakis az összeg előzetes beküldése mellett. Nagyobb rendelésnél árengedmeny. Bebizonyítható évi termelés 100,000 tégely.

Mindkét szerről egész halom közszönd az elismerő irat fekszik b rkinék betekintésre a világ minden országából. Óvakodjék mindenki az utánzatoktól, és vigyázzon, hogy minden tégelyen be van-e ég tve: **Thierry A. gyógyszerésztára az oranggalhoz.** A hol nincs helyben raktár, ne engedje magát senki hamisítvány vételére ösztökélni, hanem rendeljen közvetlen és címezze

THIERRY A. gyógyszerész-gyára Pregradában, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

(Az osztrák cs. és kir. államtisztviselő-szövetség szállítója.)

(Contractor of the War-Office and the Admiralty, London.)

Kapható Budapesten Török József gyógyszerésznél Király-utca 12. és Egger Leo dr. és Egger I. gyógyszerésztárában Váci-körút 17.

Szent Gellért könyvnyomda Budapest, Mária-utca 42. szám.